

excitaret Dudleum somno, ut eum vexaret modo? – tribus –
duobus – uno secundo –

BOMBUS.

casula tota intremuit et Harrius coepit sedere erectus, ianuam
intuens. aliquis foris stabat, introitum pulsando petens.

— CAPUT QUARTUM —

Custos Clavium

BOMBUS. iterum pulsaverunt. Dudley repente excitatus est
somno.

‘ubi est tormentum?’ inquit stulte.

tum fragor post tergum auditus est et Avunculus Vernon
pedum impotens in conclave lapsus est. pyroballestum manibus
tenebat – nunc sciebant quid fuisset in fasciculo longo et tenui
quem secum attulerat.

‘quis adest?’ clamavit. ‘cave – armatus sum!’

intervallum erat. tum –

FRAGOR!

ianua tanta vi percussa est ut tota a cardinibus avulsa crepitu
maximo in solum prona ceciderit.

stabat in limine vir giganteus. vultus paene omnis celatus est
crinibus longis et incomptis atque barba horrida et inculta, sed
discernas oculos, splendentes more scarabeorum nigrorum sub
crinibus promissis.

gigas se aegre in casulam inseruit, caput ita inclinans ut
tectum modo stringeret. corpore demisso ianuam facile rursus
in forma inclusit. sonitu tempestatis externa paulo minore
facto, conversus omnes intuebatur.

‘an potest fieri ut nobis potionem theanam paretis? difficile
enim erat iter ...’

spatiatus est ad grabatum in quo sedebat Dudley metu
gelidus.

‘fac loco cedas, o res ponderosa,’ inquit ignotus.

Dudley stridorem edidit et ruit se post matrem celatum quae,
perterrita ipsa, post Avunculum Vernon subsidebat.

‘en Harrius!’ inquit gigas.

Harrius in vultum eius ferocem, barbaricum, obscurum suspiciens vidit oculos illos scarabaeicos contortos esse et sibi subridere.

‘infans eras cum te novissime vidi,’ inquit gigans. ‘simillimus es patri, sed oculos habes matris.’

Avunculus Vernon sonitum fecit mirum et asperum.

‘tibi impero, domine, ut statim discedas!’ inquit. ‘in loca privata vi intrasti!’

‘fac taceas, Dursley, stultissime hominum,’ inquit gigas. manum supra posteriorem partem grabati porrexit, subito motu pyroballistam e manibus Avunculi Vernon eripuit, in nodum flexit, haud aliter quam si e cummi facta esset, in angulum conclavis abiecit.

Avunculus Vernon iterum sonitum mirum fecit similem muri pede alicuius obtrito.

‘sed ad rem – Harri,’ inquit gigas, a Dursleys aversus, ‘felicissimus sis die natali. ecce! habeo aliquid tibi. potest fieri ut aliquando in eo consederim, sed sapor erit iucundus.’

de sinu interiore lacernae nigrae cistam paulo deformiorem deprompsit quam Harrius digitis trementibus aperuit. intus habebat libam magnam et glutinosam e socolata factam et saccharo viridi inscriptam *Felix Sis Die Natali, Harri*.

Harrius gigantem suspexit. ‘gratias tibi ago,’ dicere voluit, sed his verbis priusquam ad os pervenirent perditis, potius dixit, ‘quisnam tu es?’

gigas cacchinavit.

‘num omisi tibi dicere nomen meum? ego sum Rubeus Hagrid, Custos Clavium et Camporum apud Hogvartenses.’

manu ingenti porrecta brachium totum Harrii agitavit.

‘ubinam est illa potio theana?’ rogavit, manu manum fricans. ‘quodsi potionem paulo robustiorem habes, recusare nolim.’

camino inani cum fasciculis retorridis frustrorum fragilium aspectu infremuit. supra focum se inclinavit; non videre poterant quid faceret sed cum post secundum pedem referret, en, ignis ibi flagrabat. totam casulam illam tam madidam lumine micanti complevit et Harrius sensit teporem se superlabentem quasi in balneum calidum immersus esset.

gigas in grabato resedit, qui pondere oppressus cedebat, et

res varias de sinu depromere coepit: fervefactorium aeneum, fasciculum mollescens tomaculorum, rutabulum, vasculum theae decoquendae, cantharos nonnullos vix integros, ampullam nescio cuius liquoris sucini cuius haustum sumpsit antequam potionem theanam parare coepit. mox casula erat plena sonitus et odoris tomaculorum ferventium. nemo loquebatur dum gigas laborabat, sed ubi prima sex pingua, sucosa, subusta tomacula de rutabulo deduxit, Dudley paulo inquietior factus est. Avunculus Vernon acriter dixit, ‘noli quidquam tangere tibi ab isto datum, Dudley.’ gigas cacchinavit ambigue.

‘tam obesus est filius tuus, Dursley, ut non sit magis saginandus. non opus est ut crucieris.’

tomacula Harrio tradidit, qui ita esuriebat ut nil unquam melius gustavisset, sed nihilominus oculos a gigante avertere non poterat. denique, cum nemo, ut videbatur, quidquam explicaturus esset, inquit, ‘da veniam, quaeso, sed re vera adhuc nescio quis tu sis.’

gigas, haustu theanae potionis sumpto, os manu aversa tersit.

‘me Hagrid appella,’ inquit, ‘omnes id faciunt. et sicut dixi, ego sum Custos Clavium apud Hogvartenses – scilicet Scholam Hogvartensem bene novisti.’

‘hem – non novi eam,’ inquit Harrius.

Hagrid videbatur stupere.

‘me paenitet,’ inquit Harrius celeriter.

‘te *paenitet?*’ latravit Hagrid conversus ut Dursleys intueretur qui in umbras refugerunt. ‘oportet eos paenitere! cognoveram te epistulas non accipere sed nunquam, pro dolor, in mentem incidit te ne novisse quidem Scholam Hogvartensem! an nunquam animo agitavisti ubi parentes omnia didicissent?’

‘quidnam didicerunt illi?’

‘QUID DIDICERUNT?’ intonuit Hagrid. ‘manedum secundum modo unum!’

surrexerat saliens. iratus casulam totam implere videbatur. Dursley tremebant iuxta parietem summissi.

‘num vultis mihi dicere,’ fremens Dursleys allocutus est, ‘hunc puerum – hunc puerum! – nihil scire de RE ULLA?’

Harrius putavit eum nimium dixisse; se scholam frequentavisse, se magistris satis placuisse.